

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 3. oktobrī*

Direktīva 2005/29/EK — Negodīga komercprakse — Piemērošanas joma — Maldinoša informācija, ko izplatījusi veselības obligātās apdrošināšanas sistēmas slimokase — Slimokase, kas izveidota kā publisko tiesību subjekts

Lieta C-59/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 18. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 6. februārī, tiesvedībā

BKK Mobil Oil Körperschaft des öffentlichen Rechts

pret

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents),

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV* vārdā – *C. von Gierke, Rechtsanwältin*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *W. Ferrante, avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. van Beek* un *V. Kreuzshtiz*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 4. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvu 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.).
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *BKK Mobil Oil Körperschaft des öffentlichen Rechts* (turpmāk tekstā – “BKK”) un *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV* (Negodīgas konkurences apkarošanas savienība; turpmāk tekstā – “*Wettbewerbszentrale*”) par informāciju, ko BKK ir izplatījusi saviem dalībniekiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Negodīgas komercprakses direktīvas preambulas 5.–8., 11., 12. un 14. apsvērumā ir noteikts:

“(5) [...] Šķēršļi preču un pakalpojumu brīvai pārrobežu aprītei vai brīvībai veikt uzņēmējdarbību [...] būtu jālikvidē. Tos var likvidēt, tikai izstrādājot Kopienas līmenī vienādus noteikumus, ar ko ievieš augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, un Kopienas līmenī noskaidrojot dažus juridiskus jēdzienus, ciktāl tas vajadzīgs netraucētai iekšējā tirgus darbībai un lai atbilstu juridiskās noteiktības prasībai.

(6) Tādēļ ar šo direktīvu tuvina dalībvalstu tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, tostarp negodīgu reklāmu, kas rada tiešu kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, tādējādi radot netiešu kaitējumu likumīgu konkurentu ekonomiskajām interesēm. [...]

(7) Šī direktīva attiecas uz komercpraksi, kas ir tieši saistīta ar to, kā ietekmēt patērētāju lēmumus veikt ar produktiem saistītus darījumus. [...]

(8) Ar šo direktīvu patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem. Tādējādi tā arī netieši sargā likumīgus uzņēmumus no konkurentiem, kas neievēro šajā direktīvā paredzētos spēles noteikumus, un tādēļ garantē godīgu konkurenci jomā, ko koordinē ar šo direktīvu. [...]

[...]

(11) Augstais konverģences līmenis, kas ir sasniegts, tuvinot valstu noteikumus ar šīs direktīvas starpniecību, rada vispārēju augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību. Ar šo direktīvu nosaka vienotu vispārēju aizliegumu tādai negodīgai komercpraksi, kas kropļo patērētāju saimniecisko rīcību. [...]

(12) Saskaņošana būtiski stiprinās juridisku noteiktību gan patērētājiem, gan uzņēmējiem. Gan patērētāji, gan uzņēmēji varēs paļauties uz vienotu regulatīvu sistēmu, kas balstās uz skaidri definētiem juridiskiem jēdzieniem, kas visā Eiropas Savienībā reglamentē visus negodīgās komercprakses aspektus. [...]

[...]

(14) Vēlams, lai maldinoša komercprakse ietvertu tādu praksi, arī maldinošu reklāmu, kas, maldinot patērētājus, viņiem liedz iespēju izdarīt pamatotu un tādējādi arī efektīvu izvēli. [..]”

4 Atbilstīgi minētās direktīvas 1. pantam:

“Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm.”

5 Šīs pašas direktīvas 2. pants ir formulēts šādi:

“Šajā direktīvā:

- a) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas neattiecas uz tās uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju;
- b) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā;
- c) “produkts” ir jebkura prece vai pakalpojums [..];
- d) “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” (turpmāk – arī “komercprakse”) ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

[..].”

6 Negodīgas komercprakses direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.”

7 Minētās direktīvas 5. pants, kura nosaukums ir “Negodīgas komercprakses aizliegums”, ir formulēts šādi:

“1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

- a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

- b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

[..]

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

- a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

[..].”

- 8 Šīs pašas direktīvas 6. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Komerpraksi uzskata par maldinošu, ja tajā sniedz nepareizu informāciju un tādēļ tā ir nepatiesa vai ja tā jebkādā veidā, tostarp vispārējā sniegumā, maldina vai var maldināt vidusmēra patērētāju, pat ja informācija ir faktiski pareiza, attiecībā uz vienu vai vairākiem šeit turpmāk uzskaitītajiem elementiem un jebkādā gadījumā liek vai var likt patērētājam pieņemt lēmumu veikt darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis:

[..].”

Vācijas tiesības

- 9 Vācijas iekšējā tiesību sistēmā Negodīgas komercprakses direktīva ir tikusi transponēta ar Likumu par negodīgas komercprakses novēršanu (*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, BGBl. 2004 I, 1414. lpp.*; turpmāk tekstā – “*UWG*”).

- 10 *UWG* 2. pants ir formulēts šādi:

“(1) Šajā likumā:

1. “komerprakse” ir jebkura rīcība, ko kāda persona izdara sava vai cita uzņēmuma labā, pirms tāda komercdarījuma noslēgšanas, tās laikā vai pēc tā noslēgšanas, kurš ir objektīvi saistīts ar preču vai pakalpojumu noieta vai pārdošanas sekmēšanu vai ar līguma, kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, noslēgšanu vai izpildi; preces ir arī nekustamais īpašums un pakalpojumiem ir arī tiesības un saistības.

[..]

6. “uzņēmējs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kura veic komerciālas darbības saistībā ar savu uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas šādas personas vārdā vai uzdevumā.

[..].”

Tiesvedība pamatlietā un prejudiciālais jautājums

- 11 *BKK* ir veselības obligātās apdrošināšanas sistēmas slimokase, kas organizēta kā publisko tiesību subjekts.
- 12 Ar savu pirmajā instancē celto prasību *Wettbewerbszentrale* lūdza, lai *BKK* tiek piespriests izbeigt izplatīt šādu informāciju, kas 2008. gada decembrī tika publicēta tās tīmekļa vietnē:

“Ja jūs pašlaik izvēlaties izstāties no *BKK* [..], tad turpmākos 18 mēnešus jums būs jāpaliek jaunajā [veselības obligātās apdrošināšanas slimokasē]. Līdz ar to jums nebūs iespējams izmantot interesantos piedāvājumus, kurus nākamajā gadā piedāvās *BKK* [..], un [apdrošināšanas perioda] beigās jums, iespējams, būs jāmaksā vairāk, ja jūsu jaunajai slimokasei iemaksātā summa būs nepietiekama un tādēļ tā iekasēs papildu iemaksu.”

- 13 *Wettbewerbszentrale* uzskata, ka šī informācija esot maldinoša un tāpēc saskaņā gan ar Negodīgas komercprakses direktīvu, gan arī ar iekšējām konkurences tiesībām tā esot aizliegta. *BKK* noklusējot, ka papildu summas iekasēšanas gadījumā Vācijas likums piešķir apdrošinātajai personai īpašas atteikuma tiesības.
- 14 Tāpēc *Wettbewerbszentrale* ar 2008. gada 17. decembra vēstuli brīdināja *BKK*, aicinot izbeigt minētās informācijas izplatīšanu, un pieprasīja tai parakstīt paziņojumu par nodomu atturēties no šādas darbības, kam pievienota klauzula par sankciju, kā arī atlīdzināt tai ārpusstiesas izdevumus.
- 15 *BKK* pēc tam no savas tīmekļa vietnes izņēma attiecīgo informāciju. Savā 2009. gada 6. janvāra vēstulē tā atzina, ka tā savā tīmekļa vietnē esot publicējusi nepareizu informāciju, un apņēmas turpmāk savus pakalpojumus vairs nereklamēt, izmantojot paziņojumus, par kuriem tai tika pārņemti. Taču *BKK* norādīja, ka tā esot nolēmusi nepildīt *Wettbewerbszentrale* pieprasīto paziņojumu, kam pievienota klauzula par sankciju, kā arī nemaksāt ārpusstiesas izdevumus.
- 16 *BKK* uzskata, ka ne *UWG* noteikumi, ne arī Negodīgas komercprakses direktīvas noteikumi pamatlietā nav piemērojami. No šīs direktīvas 2. panta d) punkta izrietot, ka tā attiecas tikai uz “komercpraksi”, ko veic “tirgotājs” šīs pašas direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, un *UWG* 2. panta 1. punkta 1. un 6. apakšpunktā ietvertais formulējums ir būtībā identisks ar iepriekš minētās direktīvas noteikumiem. Izskatāmajā lietā šie kritēriji tomēr neesot izpildīti, jo *BKK* kā publisko tiesību subjekta darbības mērķis neesot peļņas gūšana.
- 17 Pirmās instances tiesa ir izdevusi rīkojumu *BKK* izbeigt attiecīgās informācijas izplatīšanu reklāmas un konkurences nolūkos saistībā ar tās darbību, pretējā gadījumā paredzot soda naudu, un ir piespriedusi tai samaksāt *Wettbewerbszentrale* EUR 208,65 un procentus.
- 18 *BKK* iesniegtā apelācijas sūdzība par šo pirmās instances spriedumu tika noraidīta. Ar *Revision* [kasācijas sūdzību], ko apelācijas instances tiesa ir atzinusi par pieņemamu, *BKK* lūdz noraidīt *Wettbewerbszentrale* celto prasību.
- 19 *Bundesgerichtshof* [Federālās Augstākās tiesas] skatījumā *BKK* izplatītā reklāmas informācija ir maldinoša komercprakse Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē, un tā uzskata, ka šāda komercprakse kā *UWG* pārkāpums ir jāaizliedz.
- 20 Tomēr šo pārkāpumu ir iespējams konstatēt vienīgi tad, ja attiecīgo komercpraksi var novērtēt saskaņā ar noteikumiem, kas paredzēti minētajā direktīvā, kura ir *UWG* pamatā.
- 21 Tomēr konkrēti neesot noteikts, ka Negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds tirgotājs kā *BKK*, kas kā publisko tiesību subjekts pilda veselības obligātās apdrošināšanas slimokases uzdevumus, izplatot informāciju, par ko tai tiek pārņemti, ir rīkojusies kā “uzņēmējs”. Varētu tikt apgalvots, ka šāds subjekts veic nevis saimniecisku darbību, bet gan vienīgi uz sociālu mērķi vērstu darbību.
- 22 Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Negodīgas komercprakses direktīvas] 3. panta 1. punkts saistībā ar 2. panta d) punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka tirgotāja darbība, kas attiecībā pret patērētājiem ir uzskatāma par uzņēmēja komercpraksi, var izpausties arī tādējādi, ka veselības obligātās apdrošināšanas slimokase saviem dalībniekiem sniedz (maldinošu) informāciju par to, kādas nelabvēlīgas sekas dalībniekiem var rasties gadījumā, ja notiek maiņa uz citu veselības obligātās apdrošināšanas slimokasi?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 23 Vispirms ir jāatgādina, ka no lietas materiāliem izriet, ka *Bundesgerichtshof* skatījumā pamatlietas faktu pamatā esošā informācija ir jāatzīst par maldinošu komercpraksi Negodīgas komercprakses direktīvas 6. panta 1. punkta izpratnē un ka tā ir jāaizliedz atbilstoši šīs direktīvas 5. panta 1. punktam, kā arī *UWG*.
- 24 Šajā ziņā iesniedzējtiesa tomēr šaubās par to, vai šādas informācijas autors, konkrētajā gadījumā – *BKK*, ietilpst minētās direktīvas *ratione personae* piemērošanas jomā, pat ja šis autors ir publisko tiesību subjekts, kam uzticēts tāds vispārējo interešu uzdevums kā veselības obligātās apdrošināšanas sistēmā esošas slimokases pārvaldība.
- 25 Lai izlemtu, vai tāda valsts aģentūra kā *BKK*, kuras statuss ir paredzēts publiskajās tiesībās un kuras pienākums ir veselības obligātās apdrošināšanas pārvaldība, ir jāuzskata par “uzņēmēju” Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē un vai gadījumā, kāds ir konkrētais gadījums, kad tā saviem dalībniekiem sniedz maldinošu informāciju, uz to šādā statusā attiecas minētajā direktīvā paredzētie noteikumi, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet prasība, ka Savienības tiesību norma, kurā tās satura un piemērošanas jomas noskaidrošanai nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir interpretējama autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. it īpaši 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-287/98 *Linster*; *Recueil*, I-6917. lpp., 43. punkts; 2003. gada 11. marta spriedumu lietā C-40/01 *Ansul*, *Recueil*, I-2439. lpp., 26. punkts, un 2011. gada 30. jūnija spriedumu lietā C-271/10 *VEWA*, *Krājums*, I-5815. lpp., 25. punkts).
- 26 Līdz ar to attiecīgās aģentūras atzišanai, juridiskajam statusam, kā arī raksturīgām iezīmēm saskaņā ar valsts tiesībām nav nozīmes, lai Tiesa lemtu par minētās direktīvas interpretāciju un lai tai būtu iespējams atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu.
- 27 Lai šādu atbildi sniegtu, ir jāatzīst, ka, lai gan Negodīgas komercprakses direktīvā nemainīgi tiek lietots termins “patērētājs”, otra puse komercdarījumā, kas attiecas uz kādu produktu, tiek apzīmēta vai nu ar terminu “uzņēmējs”, vai – “tirgotājs”.
- 28 Tādējādi saskaņā ar minētās direktīvas 3. panta 1. punktu tā attiecas uz “uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem [...] pirms darījuma, pēc tā un tā laikā”.
- 29 Kas attiecas uz tās pašas direktīvas 2. panta d) punktu, tajā ir paredzēts, ka “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” ir “jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem”. Termins “produkts” ir definēts tā paša panta c) punktā, un tas ir jebkura prece vai pakalpojums, turklāt nav tādas darbības jomas, kas būtu izslēgta.
- 30 Minētā 2. panta b) punktā ir definēts jēdziens “tirgotājs” kā “jebkura fiziska vai juridiska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas [ši pati] direktīva, darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā”.
- 31 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Negodīgas komercprakses piemērošanas vajadzībām abi termini “uzņēmējs” un “tirgotājs” ietver identisku nozīmi un juridisko tvērumu. Turklāt pēdējais no minētajiem terminiem šīs direktīvas noteikumos tiek lietots biežāk.

- 32 Šajā ziņā no Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta b) punkta redakcijas paša sākuma izriet, ka Savienības likumdevējs ir nostiprinājis īpaši plašu jēdziena “tirgotājs”, kas ir “jebkura fiziska vai juridiska persona”, koncepciju, jo šī persona veic darbību pret atlīdzību, un no tā piemērošanas jomas nav izslēgti ne subjekti, kam uzticēts vispārējo interešu uzdevums, ne arī tādi, kam ir publisko tiesību subjekta statuss.
- 33 Turklāt, ņemot vērā minētās direktīvas 2. panta a) un b) punktā izklāstīto definīciju pašu formulējumu, jēdziena “tirgotājs” nozīme un tvērums, kāds ir paredzēts tajā, ir jānosaka salīdzinājumā ar korelatīvu, taču pretrunīgu jēdzienu “patērētājs”, kurš nozīmē, ka tā ir privātpersona, kas nav iesaistīta komerciālā vai profesionālā darbībā (skat. pēc analogijas 1993. gada 19. janvāra spriedumu lietā C-89/91 *Shearson Lehman Hutton, Recueil*, I-139. lpp., 22. punkts).
- 34 Taču, kā it īpaši izriet no Negodīgas komercprakses direktīvas 1. panta un tās preambulas 23. apsvēruma, tās mērķis ir nodrošināt vispārēju augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, saskaņojot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par negodīgu komercpraksi, arī tirgotāju negodīgu reklāmu attiecībā uz patērētājiem, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm (šajā ziņā skat. 2010. gada 9. novembra spriedumu lietā C-540/08 *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, Krājums, I-10909. lpp., 27. punkts).
- 35 Šis Negodīgas komercprakses direktīvā izvirzītais mērķis, kas ietver patērētāju pilnīgu aizsardzību pret šāda veida [komerc]praksi, balstās uz apstākli, ka patērētājs salīdzinājumā ar tirgotāju atrodas nelabvēlīgākā situācijā, tāpēc ir jāuzskata, ka viņš salīdzinājumā ar otru līgumslēdzēju pusi ir ekonomiski vājāks un juridiski mazāk pieredzējis (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Shearson Lehman Hutton*, 18. punkts).
- 36 Tā Tiesa jau ir nospriedusi, ka minētās direktīvas interpretācijas mērķiem patērētāja jēdzienam ir ļoti būtiska nozīme un tās noteikumi ir paredzēti galvenokārt patērētājam, kam negodīga komercprakse ir adresēta un kurš no tās cieš (šajā ziņā skat. 2011. gada 12. maija spriedumu lietā C-122/10 *Ving Sverige*, Krājums, I-3903. lpp., 22. un 23. punkts, kā arī 2013. gada 19. septembra spriedumu lietā C-435/11 *CHS Tour Services*, 43. punkts).
- 37 Taču situācijā, kāda ir pamatlietā, *BKK* dalībnieki, kuri Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē acīmredzot ir jāuzskata par patērētājiem, var tikt maldināti, jo šī aģentūra izplata maldinošu reklāmu, viņiem liedzot iespēju izdarīt pamatotu izvēli (skat. šīs direktīvas preambulas 14. apsvērumu) un tādējādi liekot viņiem pieņemt lēmumu, kādu viņi, neesot šādai informācijai, nebūtu pieņēmuši, kā tas ir arī paredzēts šīs pašas direktīvas 6. panta 1. punktā. Saistībā ar šo nav nozīmes lietā aplūkotās aģentūras publiskajam vai privātajam raksturam tāpat kā specifiskajam uzdevumam, ko tā veic.
- 38 Ņemot vērā iepriekš minēto, tāda aģentūra, kāda ir *BKK*, ir jāatzīst par “tirgotāju” minētās direktīvas izpratnē.
- 39 Iepriekš minētā interpretācija ir vienīgā, kas nodrošinātu Negodīgas komercprakses direktīvas pilnīgu iedarbību, garantējot, ka atbilstoši augsta līmeņa patērētāju aizsardzības prasībām negodīga komercprakse tiek efektīvi apkarota.
- 40 Šāda interpretācija ir arī atbilstoša īpaši plašai darbības jomai, kas jau ir tikusi atzīta šai pašai direktīvai attiecībā uz tās materiālo piemērošanas jomu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 21. punkts).
- 41 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tās *ratione personae* piemērošanas jomā ietilpst publisko tiesību subjekts, kam uzticēts tāds vispārējo interešu uzdevums kā veselības obligātās apdrošināšanas sistēmā esošas slimokases pārvaldība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 42 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”), ir jāinterpretē tādējādi, ka tās *ratione personae* piemērošanas jomā ietilpst publisko tiesību subjekts, kam uzticēts tāds vispārējo interešu uzdevums kā veselības obligātās apdrošināšanas sistēmā esošas slimokases pārvaldība.

[Paraksti]